

L-am cunoscut pe interpretul de muzică populară Gabriel Gorjanu la evenimentele culturale la care am fost invitată, și l-am admirat în mod deosebit la concursul „O vedetă populară”. M-a impresionat eleganța cu care își etalează costumul popular și vocea caldă cu un timbru plăcut. La un eveniment aniversar organizat și moderat de el, am avut plăcerea de a prezenta și oferi artiștilor prezenți revista *Independența Română-Independența prin Cultură*. În acest interviu vă propun să îl cunoaștem mai bine.

Doina Bârcă: Cine ești tu, Gabriel Gorjanu, și ce faci în viața de zi cu zi?

Gabriel Gorjanu Gîlea: Nu cred că știu prea bine cine sunt, nu încă... doar că mă identific cu ceea ce fac: cânt. De mic am simțit chemarea satului românesc. M-am născut în București, tatăl meu e buzoian, mama - gorjeancă, am copilărit la Gorj, în satul Poiana, comuna Turburea. Acolo am simțit dragostea pentru pământ, pentru animale, pentru plante, pentru oameni. Pentru acei oameni minunați care iubesc glia străbună și-și păstrează obiceiurile. Așa m-am pomenit în minecu pasiunea pentru folclor, pe care am cultivat-o constant, peste ani.

D.B.: Cum ți-ai descoperit pasiunea pentru muzică și pentru scenă?

G.G.G.: Am simțit chemarea muzicii de timpuriu. Visam să devin cântăreț, să merg la o facultate de profil, dar, în egală măsură, iubeam plantele și animalele și am hotărât să-mi urmez cele „două glasuri”: Muzica și Zootehnia. Carevasăzică, am devenit profesor de educație muzicală, neîncetând să dezvolt pasiunea pentru ambele domenii. În satul copilăriei mele, ascultam bătrânii cu poveștile lor frumoase despre niște fapte din alte vremuri, numite „Jidovi”. Sau „Uriașii”, după cum sunt cunoscuți în vremurile noastre. Îi ascultam cântând baladele care mi-au legănat anii cei dintâi ai vieții. Am păstrat în mine susurul Gilortului, pădurile răcoroase prin care mergeam după ciuperci sau după rășină pentru tămâie, când lăsam vitele să pască, nunțile și creștinarea micuților, înmormântările, toate desfășurate după obiceiuri păstrate de sute de ani. Și toate însoțite de cântec curat, pornit din inima tânăra a unui copil, cu sfințenie și cu fior, și rămas acolo, în inimă, până spre momentul despărțirii de cele văzute... Așa este cântecul în Gorj, așa se transmite doina de jale, de dor, balada despre viteji, despre cotropitori și despre haiduci...

D.B.: Multă lume crede că este ușor să te urci pe scenă și să cânti. Cât de multă pregătire este necesară pentru acest lucru?

G.G.G.: Să-ți faci o cariera din cântec, trebuie să muncești zilnic, să fii cel mai riguros critic al tău, să ajungi să-ți recunoști valoarea artistică, indiferent de ce zice lumea. E nevoie de cultură muzicală, de pasiune, de pregătire vocală, de antrenament psihic și emoțional. După aproape unsprezece ani de „prestație” muzicală, pot spune că festivalurile și concursurile la care am participat m-au călit. M-

au făcut să discern valoarea de nonvaloare, să cunosc dulcea povară ce apasă pe umerii mei atunci când urc pe scenă, să dăruiesc celor care mă ascultă părțile din sufletul meu. Imprimările în Radio România, aparițiile în Televiziunea Română și pe scena unor manifestări culturale grandioase mi-au format convingerea să nu fac rabat de la calitate, să prezint folclorul în forma lui cea mai apropiată de "țărăna".

D.B.: Care crezi că sunt cele mai importante calități pe care trebuie să le aibă un artist ?

G.G.G.: Hmm...Un artist trebuie să fie deschis și visător, capabil să-și expună sufletul într-o matcă armonioasă și autentică. Trebuie să transmită emoție plină, adevărată, fie ea suferință cathartică sau bucurie... Întorcându-mă la cultura tradițională și la interpretul de folclor, socotesc că este foarte importantă pregătirea muzicală, apropierea de adevărata creație folclorică. De multe ori întâlnim în ea îmbinarea mai multor arte, așa numitul sincretism, toate acestea dându-i o frumusețe plină, rotundă. Creația folclorică fiind una colectivă, care se transmite oral, din generație în generație, autorul nefiind cunoscut, toate acestea dându-i caracterul tradițional și popular. E important și să cunoaști zona de proveniență a cântecului, a vorbelor, a elementelor de port tradițional. Pentru că frumusețea costumului gorjenesc-schilăresc este neasemuită și a inspirat atâtea alte zone etnofolclorice, am adunat, într-o „colecție” de peste 170 de piese vestimentare tradiționale, în care recunosc talentul, răbdarea și măiestria țărăncii gorjence. Când cosea, țărancă asta (folosesc un singular generic) împletea în ac firul colorat cu cel al dorului, al dragostei față de cel iubit, dar și cu cel al rugăciunii. În felul ăsta, costumul devenea o puternică amuletă, care îl ferea pe purtătorul lui de tot răul lumii.

D.B.: Cât de greu îi este unui artist să se afirme?

G.G.G.: Mi se pare că cel mai greu este să intri în inimile oamenilor și să rămâi acolo. Publicul este cel care cerne, care simte dacă tu, interpretul, trebuie să fii acolo sau nu. În cei peste 10 ani de când cânt, pot spune că mă mândresc cu un număr de 40 de premii și de diplome de excelență la festivalurile folclorice naționale și internaționale (Premiul al II-lea - Pemarginea Dunării, Giurgiu 2013, Trofeul- Din comoara Satului, Timișoara 2015, Premiul al II-lea - Ileana Constantinescu, 2016, Premiul al II-lea - Corabia de aur 2016), cu un număr de 12 piese inedite, culese din zona de unde mi trag seva, înregistrate în Radio România cu orchestra Populară Radio, condusă de maestrul Adrian Grigoraș, alte 10 piese înregistrate cu Taraful "Ștefan Marinache", numeroase emisii radio (Bucuroși de oaspeți, 2009, Lada de zestre, 2016, Topul tinerilor interpreți 10 voci de 10, 2016-2017, Cu inima deschisă, 2019), dar și emisiuni ale Televiziunii Române (O data-n viață, 2016; Cerbul de aur, 2018; Ziua Națională a României, 2019- în Sibiu, cu Ansamblul „Cindrelul -Junii Sibiului”). Sigur, pentru orice artist român este importantă mediatizarea și recunoașterea muncii, de care mă bucur și pentru care îi sunt recunoscător bunului Dumnezeu și multor oameni din preajma mea.

D.B.: Care sunt cele mai mari greutăți pe care le-ai întâmpinat în cariera ta ?

G.G.G.: Cel mai greu mi-a fost să accept criticile, să fiu recunoscător pentru ele și să ajung să le folosesc în avantajul meu. Am vrut să merg mai departe, crescând alături de cei care mă sfătuiau sau mă criticau, perfecționându-mă încontinuu profesional și emoțional. Cred că fiecărui artist îi este greu atunci când vine vorba de editarea unui Compact Disc (cartea sa de vizită!), rămasă, pentru mine, o dorință arzătoare. De multe ori însă oamenii mari uită de cultura tradițională, dar nădăjduiesc că, într-o bună zi, voi găsi un sponsor care să se aplece asupra culturii tradiționale gorjenești și care dorește să investească în păstrarea nealterată a folclorului.

D.B.: Care sunt persoanele care au pus piatra de temelie în cariera și în evoluția ta ca artist?

G.G.G.: Pentru tot ceea ce am realizat până astăzi se cade să mulțumesc familiei mele, mamei în primul rând, cea care, la vârsta de 3 ani mi-a dat să beau apă de izvor din clopoțelul de argint. Nu este o metaforă... Celor care nu mai sunt și m-au încurajat (bunicii mele, Mihai Elena, unchiului meu, Costel Stoica) de la care am prins gustul și dragostea pentru frumosul melosului popular, tuturor profesorilor mei, oamenilor care m-au descoperit și celor care m-au promovat. Amintindu-mi de Școala de Artă din București, locul unde am fost sfătuit de specialiști și de profesori precum Ana Piuaru, Puiu Pascu, Despina Oproiu, Viorela Filip și Aurel Mustățea, oameni de muzică, le transmit toate gândurile mele bune și un cordial mulțumesc! Îi port amintirea și recunoștința doamnei prof. univ. dr. Otilia Pop-Miculi, omul care m-a descoperit și m-a îndrumat spre Facultatea de Muzică, spre cercetarea folclorului, spre culegerea și păstrarea lui, dar și spre cariera didactică, fiindu-mi totodată, pe lângă mentor, și un părinte în adevăratul sens al cuvântului. Doamnei Elise Stan, realizator TVR, se cade să îi aduc cele mai multe mulțumiri pentru fiecare sfat, pentru vorba bună și îndrumare, mereu trezind în mine ambiția și spiritul olteanului "bătărnice" de a fi tot mai bun. Interpretei Ileana Costantinescu, artista iubită atât de mult de Mihail Sadoveanu, „mierlița folclorului românesc”, îi port vie amintirea și veșnică recunoștință pentru minunata prietenie de 7 ani, timp în care am învățat de la domnia sa, singura eleva a Mariei Tănase, cum se cântă cu dulceață în glas și cu sufletul. Doamnelor Realizator TVR: Gheorghita Nicolae, Maria Tănase Marin, Niculina Merceanu, Felicia Stoian și Laura Dincă le sunt recunoscător pentru sfaturi și pentru aparițiile în cadrul programelor naționale și zonale ale Televiziunii Române. Se cade să îi mulțumesc doamnei prof. univ. dr. Doina Ișfănoni, pentru deschiderea poftii de cunoaștere a portului tradițional, și domnului Horațiu Silviu Ilea, cercetători și păstrători ai portului popular românesc. Mulțumesc Radio Romania, pentru realizarea înregistrărilor mele din 2015 și 2018, amintindu-i aici pe maestrul Adrian Grigoraș, Dana Alexandrescu- Redactor de înregistrări speciale, Inginerul de sunet Mihai Alboai și pe Regizorul muzical Andrei Cazan. Pentru minunatele emisii, mulțumesc doamnelor realizatoare, Arabella Ionescu, Lorena Oltean, Ileana Vieru, Polina Gheorghie, Mariana Stănescu Verman, Gabriela Rusu-Păsărin, Daniela Băncilă, Vasilica Ghiță Ene, domnilor Nicolae Gagiu, Teodor Isaru, Gelu Stan (Radio Timișoara) și Aurelian Popa Stavri. Doamnei Roxana Daniela Gibescu, de la casa de discuri "Electrecord", doamnei Violeta Ianculescu și tuturor specialiștilor care m-au cunoscut și jurizat pe parcursul mai multor ani, gândurile mele de recunoaștere și recunoștință. Interpreților de folclor: Elisabeta Ticuță, Tiberiu Ceia, Angelica Stoican, Floarea Calota, Angela Săftoiu, Ana Strîmturean, Niculina Stoican, Gheorghe Roșoga, Lia Lungu, Elena Jurjescu Todi și Sava Negrean Brudașcu, oameni în fața cărora mă înclin, dorindu-le sănătate și mulți ani cu cântecul, le mulțumesc pentru frumoasele cuvinte de încurajare în momentele grele. Nu în ultimul rând, mulțumesc Ligii Culturale „Fiii Gorjului”, din al cărui consiliu director fac parte, și tuturor gorjenilor mei pe care îi port în inima mea oriunde viețuiesc și cânt.

D.B.: Cîteva cuvinte pentru revista noastră.

G.G.: Mulțumesc colectivului de redacție, dlui. Laurențiu Stoica, iar revistei viață lungă în promovarea tinerilor care sunt pe drumul de prețuire și promovare a tot ce înseamnă cultură, pentru că avem cu ce ne mândri! Mulțumesc dnei. Doina Bârcă pentru interviu.